บทที่ 1
ลักษณะของยาเสพติดให้โทษ

ยาเสพติดหรือโดยทั่วไปเรียกว่า ยาเสพติดให้โทษ (Narcotics) หมายถึงสารที่เสพเข้าไปแล้วมีผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจของผู้เสพโดยตรงและก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมในเวลาต่อมา ซึ่งมีผู้ให้คำจำกัดความไว้มากมาย เช่น

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization - WHO) ได้ให้คำจำกัดความว่า ยาเสพติดคือ สารเคมีที่เมื่อเสพไปแล้วจะเกิดความต้องการทั้งทางร่างกายและจิตใจต่อไปโดยไม่สามารถจะหยุดเสพได้ และต้องเพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อยๆ และหลังจากนั้นจะทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บต่อร่างกายและจิตใจขึ้นได้ (สมทรง กาญจนะหุต, 2516 : 69)

มาโนชญ์ ลีโทชวลิต (2531 : 241) กล่าวว่า ยาเสพติดหมายถึง ยาหรือสารเคมีชนิดใดชนิดหนึ่ง ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายโดยวิธีใดก็ตาม เช่น กิน ฉีด สูบ ดม เป็นระยะเวลานานติดต่อกันชั่วระยะเวลาหนึ่ง จะก่อให้เกิดผลต่อจิตใจและร่างกายของผู้ใช้ยาหรือสารนี้ คือ

1. ผู้เสพจะต้องเพิ่มปริมาณของยาที่ใช้ตลอดเวลา
2. เมื่อหยุดใช้จะเกิดอาการขาดยา
3. ผู้เสพเมื่อใช้สารนี้ไปนานๆ จะเกิดความต้องการมากขึ้น ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
4. เมื่อเสพสารนี้ไปนานๆ จะเกิดผลร้ายต่อสุขภาพของผู้เสพด้วย

ยาเสพติด หมายถึงสิ่งที่มีสารเสพติดเป็นองค์ประกอบ จะเป็นยาหรือไม่ใช่ยาก็ตาม ยาเสพติดนั้นเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายจะโดยกิน สูบ ฉีด หรือดม ก็ตาม สารเสพติดจะไปก่อกวนระบบต่างๆ ของร่างกายของผู้เสพ โดยเฉพาะระบบประสาทให้แปรปรวนจากภาวะปกติโดยฉับพลัน (อดุลย์ ตันประยูร, 2524 : 88) หรือ

ยาเสพติด คือสารเคมีที่มีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านสรีรวิทยา อารมณ์และอุปนิสัยของผู้ที่รับยาเข้าไปในร่างกาย (วิทย์ เที่ยงบูรณธรรม, 2531 : 1) เป็นต้น

ประเภทของยาเสพติด

ยาเสพติดมีมากมายหลายประเภท รวมทั้งสิ้นมากกว่า 116 ชนิดขึ้นไป การแบ่งประเภทของยาเสพติดสุดแล้วแต่จุดมุ่งหมาย แต่ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช 2522 แบ่งเป็น 5 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ 1 ยาเสพติดให้โทษร้ายแรง เช่น เฮโรอีน

2. ประเภทที่ 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟีน โคเคน ฝิ่น

3. ประเภทที่ 3 ยาเสพติดให้โทษที่มีสารเสพติดให้โทษประเภทเป็นส่วนประสมอยู่ด้วย ตามที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาไว้ตามมาตรา 43 เช่น ยาแก้ไข้ผสมโคเคน

4. ประเภทที่ 4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือประเภท 2 เช่น อาเซติก แอนไฮไดรด์ อาเซติลคลอไรด์

5. ประเภทที่ 5 ยาเสพติดให้โทษที่มิได้อยู่ในประเภท 1 ถึง 4 เช่น กัญชา พืชกระท่อม (มาโนชญ์ ลีโทชาลิต, 2531 : 242)

ในทางวิชาการอาจจะแยกยาเสพติดออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ยาเสพติดธรรมชาติ (Natural drugs) ได้แก่ ยาเสพติดที่สกัดมาจากพืชบางชนิด เช่น ฝิ่น กัญชา พืชกระท่อม โคเคน ซึ่งอาจนำมาเปลี่ยนแปรธาตุต่อไปอีกด้วยกรรมวิธีทางเคมี เช่น แปรธาตุฝิ่นเป็นมอร์ฟีน เฮโรอีน และโคเคน เป็นต้น

2. ยาเสพติดสังเคราะห์ (Synthetic drugs) คือ ยาเสพติดที่ผลิตขึ้นด้วยกรรมวิธีทางเคมี ซึ่งนำมาใช้แทนยาเสพติดธรรมชาติได้ เพราะมีสารเสพติดผสมอยู่ด้วย เช่น เพธิดีน (Pethedine) ไฟเซฟโตน (Physeptone)

ยาเสพติดที่แพร่ระบาดในประเทศไทย

ยาเสพติดที่แพร่ระบาดในหมู่ประชาชนและเยาวชนในประเทศไทย สรุปได้ตามคุณสมบัติ 5 ประเภทดังนี้ (ชามี อัฐกิจและระพีพรรณ วังชุมทอง, ม.ม.ป. : 12-13)

1. ยาเสพติดประเภทฝิ่นและกลุ่มของฝิ่น ยาเสพติดประเภทนี้กดประสาทและสมองอย่างรุนแรง เป็นภัยอันตรายร้ายแรงแก่ผู้ที่เสพเป็นอย่างยิ่ง ส่วนในกลุ่มของฝิ่นและอนุพันธ์อื่นๆ ที่สกัดได้จากฝิ่น เช่น เฮโรอีน มอร์ฟีน โคเคน และทิงเจอร์ฝิ่น ยาประเภทนี้จะทำลายทั้งร่างกาย สติปัญญา ความคิด และสภาพจิตใจอย่างรวดเร็ว

2. ยาเสพติดประเภทยานอนหลับและยาระงับประสาท ยานอนหลับชนิดต่างๆ เคยใช้ในวงการแพทย์ ได้มีผู้นำมาใช้ในทางที่ผิดโดยไม่ได้รับคำแนะนำจากแพทย์ จึงเกิดการเสพติดขึ้นมาได้และทำให้เกิดอันตรายแก่สมองและระบบประสาทของร่างกาย ยาที่ใช้เป็นยาเสพติดมีอยู่มากในเวลานี้ คือ บาร์บิทูเรท ฟีโนบาบิโทน หรือเซโคนาล ผู้ที่เสพติดมักจะเรียกว่า "เหล้าแห้ง"

3. ยาเสพติดประเภทกัญชาและพืชกระท่อม กัญชาเป็นยาเสพติดตามกฎหมาย ออกฤทธิ์กดประสาทและหลอนประสาท ร่างกายจะเสื่อมโทรม เป็นโรคจิตได้ง่าย ส่วนพืชกระท่อมก็

เป็นยาเสพติดเช่นเดียวกัน มีฤทธิ์กระตุ้นประสาทให้ตื่นตัวอย่างผิดปกติ ใช้ไปนานๆ ก็จะทำลายประสาทและเป็นโรคจิตได้ด้วย

4. ยาเสพติดประเภทแอมเฟตามีน เป็นยากระตุ้นประสาทส่วนกลาง โดยทั่วๆ ไป เรียกว่า ยาม้า ยาบ้า ยาขยัน หรือม้าขาว เป็นต้น ยาดังกล่าวนี้จะกระตุ้นให้สมองตื่นตัวตลอดเวลา ร่างกายจะอ่อนเพลียลงทุกขณะที่หมดฤทธิ์ยา การทำงานของอวัยวะในร่างกายก็จะผันผวน ผิดปกติ บังคับตัวเองไม่ได้ มักจะมีอาการคลุ้มคลั่งคล้ายโรคจิต ประสาทหลอนตลอดเวลา

5. ยาเสพติดประเภทหลอนประสาทและไอระเหย ผู้ติดยาประเภทนี้จะเกิดการฝันร้าย จิตหลอน เห็นแต่ภาพลวงตา ขาดการควบคุมตนเอง มึนเมาอยู่กับฝันร้าย ประสาทจะไม่รับความรู้สึก การมองเห็น การรับรส การได้กลิ่น หรือการสัมผัสต่างๆ ก็จะแปรปรวนผิดปกติไปหมด ผู้ติดยาเหล่านี้สามารถทำอันตรายแก่ชีวิตของตนเองและผู้อื่นได้ เพราะขาดการควบคุมตนเอง และจิตประสาทถูกหลอนให้หลงผิด ยาเสพติดประเภทนี้ ได้แก่ แอล เอส ดี และ ดี เอ็ม ดี

นอกจากนี้ยังมีสารจำพวกไอระเหย (Inhalants) ก็มีอันตรายมากเช่นกัน ผู้รู้ไม่เท่าถึงการณ์ได้นำมาใช้เพื่อให้เกิดมึนเมามอมประสาทของตนเอง เพื่อให้มีความรู้สึกคล้ายเมาเหล้าหรือฝันไปต่างๆ นานา สารจำพวกนี้ส่วนมากเป็นอันตรายต่อระบบประสาทเป็นอย่างมาก จะเกิดมึนงง เวียนศีรษะได้ง่าย

รายละเอียดของยาเสพติดแต่ละชนิด ซึ่งชามี อัฐกิจและระพีพรรณ วังซุมทอง (ม.ม.ป. : 17- 47) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. **ฝิ่น** (Opium)

ฝิ่นเป็นยาเสพติดที่มนุษย์เสพกันมานานแล้ว คนที่ติดฝิ่นจะทำให้ร่างกายซูบผอม ผิวเหลือง ซีด ขาดความสง่าผ่าเผย สังคมรังเกียจ ยิ่งสูบบ้างไม่สูบบ้าง ร่ายกายก็ยิ่งจะทรุดโทรมโดยเร็ว ต้องดิ้นรนหาซื้อมาสูบ เมื่อเงินหมดความหิวก็จะบังคับตนเอง แม้กระทั่งเป็นคนร้ายหรือเป็นอาชญากรแผ่นดินก็ยอม

ฝิ่น คือ ยางที่ได้จากผลของต้นฝิ่น ต้นฝิ่นนั้นจะสูงประมาณ 50-100 เซนติเมตร ต้นและใบสีเขียวปนน้ำเงิน ดอกขนาดใหญ่สวยงามมีหลายสี เช่น ขาว ม่วง ชมพู แดงแก่ ภายในดอกมีรังไข่ขนาดใหญ่ ซึ่งต่อไปก็จะเจริญขึ้นเป็นผลของฝิ่น ชื่อทางพฤกษศาสตร์เรียกว่า ปาปาเวอร์ซอมมีเฟอรูม (Papaversomiferum) ยางฝิ่นได้มาจากการกรีดผลของฝิ่นที่แก่พอสมควร เจ้าของไร่จะใช้มีดโค้งคล้าย ๆ เคียวกรีดยางที่ไหลจากผลฝิ่นครั้งแรก ก็จะมีสีขาวข้น

เหมือนน้ำยางพารา หรือยางผลไม้ทั่ว ๆ ไป แต่เมื่อแห้งแล้วจะกลายเป็นยางเหนียวสีน้ำตาลไหม้หรือดำ มีกลิ่นโดยเฉพาะรสขมและขื่นจัด ในยางฝิ่นมีสารซึ่งเรียกว่า อัลคาลอยด์ (Alkaloid) ผสมอยู่ประมาณ 25 ชนิด สารอัลคาลอยด์ออกฤทธิ์ที่สำคัญที่สุดคือมอร์ฟีน ยางฝิ่นที่เหนียวแห้งแล้วนำมาเก็บไว้สีของยางก็จะเข้มขึ้น ส่วนนอกจะมีสีค่อนข้างออกเป็นน้ำตาลปานกลาง แต่ส่วนในยังเหนียวลักษณะเช่นนี้เรียกว่าฝิ่นดิบ ฝิ่นดิบมีกลิ่นเหม็นเขียวอย่างรุนแรง ถ้าจะนำฝิ่นดิบไปต้มหรือหมักก็จะได้ฝิ่นสุก

ฝิ่นสุก คือ ฝิ่นดิบที่นำไปเคี่ยว เมื่อเคียวให้สุกแล้วก็นำไปทำเป็นแท่งเป็นก้อนเพื่อนำออกจำหน่ายชนิดทำเป็นแท่งนั้นยาวประมาณ 20 เซนติเมตร เนื้อเรียบและนิ่มมีน้ำมันติดอยู่บ้างเล็กน้อย เป็นสีน้ำตาลและสีคล้ำ นอกจากนี้ เมื่อนำฝิ่นไปสังเคราะห์ทางการแพทย์แล้ว ก็จะพบมอร์ฟีนอยู่ในฝิ่นเป็นจำนวนมาก

การออกฤทธิ์ของฝิ่น

ฝิ่นออกฤทธิ์กดกล้ามเนื้อทางเดินอาหาร ทำให้กล้ามเนื้อทางเดินอาหารหดตัว จึงเป็นเหตุทำให้เกิดท้องผูก ท้องเดิน ท้องร่วงอย่างรุนแรง บางทีก็ถึงกับอุจจาระเป็นเลือดที่เราเรียกว่าลงแดงนั้นเอง ผู้ที่ติดฝิ่นจะเกิดอารมณ์ร้าย อารมณ์หงุดหงิด ทุรนทุราย บ้าคลั่ง สติไม่ดี เนื้อตัวสกปรกมอมแมม กลิ่นตัวก็เหม็นเป็นที่น่ารังเกียจต่อผู้ที่พบเห็น ดังได้กล่าวมาแล้ว ฝิ่นจึงเป็นอันตรายมากต่อระบบประสาท

บุคคลที่ติดฝิ่นทำให้เกิดอาการเบื่อหน่ายในชีวิต เบื่อการเรียน เบื่อการงาน เขาจึงกลายเป็นคนไร้ความหมายในสังคมของคนทั่วไป มักจะมีเรื่องทะเลาะวิวาทชกต่อยกับเพื่อน ๆ อยู่เสมอ ใช้เงินทองเปลืองเพราะต้องเอาไปซื้อฝิ่นมาสูบมากิน เมื่อเงินหมด ก็ต้องหาให้ได้ ถ้าหาไม่ได้ก็ไปขโมยของคนอื่น ปล้น จี้ ฆ่า จึงกลายเป็นอาชญากรแผ่นดินไป นี่แหละคือโทษของยาเสพติด

ปัจจุบันแหล่งที่มาของยาเสพติดอยู่ในบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ ซึ่งเป็นพื้นที่ชายแดน 3 ประเทศคือ ไทย พม่า และลาว ทำให้ประเทศต่าง ๆ เชื่อกันว่าประเทศไทยเป็นแหล่งยาเสพติดที่สำคัญแห่งหนึ่ง ทั้งๆ ที่ยาเสพติดมิได้มาจากประเทศไทยโดยตรง แต่เป็นเพราะว่าประเทศไทยมีการคมนาคมที่สะดวกในการติดต่อไปยังประเทศต่าง ๆ จึงเป็นเส้นทางผ่านของยาเสพติด

2. **มอร์ฟีน** (Morphine)

มอร์ฟีนเป็นอัลคาลอยด์ที่สำคัญของฝิ่น เป็นตัวการที่ทำให้ฝิ่นเป็นยาเสพติดและเป็นตัวกำหนดยาเสพติดชนิดอื่นอีกมากมาย ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศแรกที่ได้ผลิตมอร์ฟีนขึ้น เมื่อปี พ.ศ.2346 โดยผู้ผลิตชื่อ Friedrich Sertirner เป็นผู้ค้นพบวิธีสกัดอัลคาลอยด์ออกมาจากฝิ่น โดยแยกกากและยางออกจากเนื้อฝิ่น ผลปรากฏว่าสารอัลคาลอยด์มีฤทธิ์มาก สามารถกดสมองส่วนกลางให้หลับได้ กดศูนย์การหายใจและกระตุ้นประสาทไขสันหลัง ต่อมาก็พบว่ามอร์ฟีนทำให้เกิดการเสพติดอย่างร้ายแรง จึงได้มีการออกกฎหมายกำหนดให้มอร์ฟีนเป็นยาเสพติดให้โทษ แต่อย่างไรก็ตาม มอร์ฟีนก็ยังคงใช้เป็นยาในวงการแพทย์อยู่ แต่การใช้จะต้องใช้เมื่อจำเป็นจริง ๆ และจะต้องอยู่ในดุลยพินิจและการควบคุมดูแลของแพทย์อย่างใกล้ชิด ในปี ค.ศ.1808 นักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมันได้ใช้ฝิ่นหนัก 1 ปอนด์ สกัดได้มอร์ฟีน 0.22 ออนซ์ หรือประมาณ 6.6 กรัม มอร์ฟีนที่ได้สกัดออกมาจะเป็นผงสีขาว หรือสีเทาอ่อน ไม่มีกลิ่นแต่มีรสขม มีฤทธิ์สูงกว่าฝิ่น 8-10 เท่า เพราะฉะนั้นเมื่อผู้ใดเสพเข้าไปจึงติดได้ง่ายมาก มอร์ฟีนที่ผลิตออกมามักจะพบอยู่ในรูปต่าง ๆ เช่น เป็นผง เป็นน้ำ เป็นเม็ด หรือบรรจุในขวด หรืออัดเป็นก้อนคล้ายสบู่ขนาดก้อนละ 450-1,000 กรัม มักจะมีตราเก้าเก้าเก้า (999) ประทับอยู่อย่างชัดเจน นอกจากนี้แล้วยังมีตราสิงโต ตราหัวไก่ ตราโอเค (O.K.) และตราดอกไม้ ถึงแม้ว่ามอร์ฟีนจะเป็นยาเสพติดที่ร้ายแรง ก็ยังอาจนำไปผลิตยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ อีกหลายชนิด เช่น เฮโรอีน ไดโอนิน และไดลอดิด เป็นต้น

การออกฤทธิ์ของมอร์ฟีน

จริงๆ แล้วผู้ที่เสพมอร์ฟีนในระยะแรกเริ่มนั้น ก็จะทำให้จิตใจกระปรี้กระเปร่า หายปวดเมื่อยตามร่ายกายได้ แต่ถ้าเสพไปนานๆ ผลที่ติดตามมานั้นมันร้ายแรงมากกว่าการเสพฝิ่นถึงสิบเท่าตัว เพราะมอร์ฟีนก็คือ อัลคาลอยด์นั่นเอง ทำให้ผู้ที่เสพอารมณ์หงุดหงิด ใจสั่น มีอาการกระวนกระวายหนาวๆ ร้อนๆ ตัวสั่นขนลุกซู่ บางรายนอนดิ้นโครมๆ ทุรนทุราย ร่างกายซูบซีด ผอมเหลือง นัยน์ตาที่เหลืองซีด ริมฝีปากเขียวคล้ำ ตาเหม่อลอย น้ำหนักตัวลดลง มีแต่อยากจะได้ยามาเสพอยู่สถานเดียวนี่แหละคือฤทธิ์ของมอร์ฟีน

3. **เฮโรอีน** (Heroin)

เฮโรอีนเป็นอนุพันธ์ของมอร์ฟีนที่มีฤทธิ์ร้ายแรงมากที่สุดในจำพวกยาเสพติดด้วยกัน นักเคมีชาวเยอรมันเป็นผู้คิดค้นทำเฮโรอีนครั้งแรกในปี ค.ศ.1898 โดยใช้มอร์ฟีนมาทำปฏิกิริยากับสาร "อาซิติลคลอไรด์" ผลปรากฏออกมาเป็น "เฮโรอีนบริสุทธิ์" นับว่าเป็นยาเสพ

ติดที่ร้ายแรงมากและร้ายแรงมากกว่ามอร์ฟีน 4-8 เท่า และมีฤทธิ์แรงกว่าฝิ่นถึง 80 เท่า ถ้าเป็นเฮโรอีนบริสุทธิ์ก็จะออกฤทธิ์ร้ายกว่าฝิ่นหนึ่งร้อยเท่า ผู้เสพติดทั้งหลายเรียกว่า ผงขาว เฮโรอีนนั้นติดง่ายแต่เลิกยาก สูบเพียง 2-3 ครั้ง ก็ติดแล้ว เฮโรอีนได้ถูกนำมาในประเทศไทยราวปี พ.ศ .2503 ซึ่งเป็นปีหลังจากที่มีประกาศห้ามสูบฝิ่น เฮโรอีนจึงเข้ามาแทนที่ฝิ่นได้อย่างเหมาะเจาะ พวกที่ติดฝิ่นอย่างทุรนทุราย จึงหันมาสูบเฮโรอีนต่อ การผลิตเฮโรอีนเริ่มขึ้นที่ฮ่องกง โดยอาศัยฝิ่นทางตอนเหนือของประเทศไทยเป็นแหล่งวัตถุดิบที่สำคัญ เฮโรอีนที่จำหน่ายในประเทศไทยมีอยู่ 2 ชนิดคือ

1) **เฮโรอีนผงบริสุทธิ์** คือเฮโรอีน เบอร์ 4 เป็นผงละเอียดสีขาวไม่มีกลิ่น รสขมจัด นำเข้าสู่ร่างกายโดยใช้สอดไส้ในบุหรี่สูบ หรือปนกับอาหาร ผสมกับน้ำชา กาแฟ เฮโรอีนชนิดนี้มีราคาแพงมาก

2) **เฮโรอีนผงไม่บริสุทธิ์** มีสีสันต่าง ๆ กัน ทั้งนี้เพราะมีสารอื่นเจือปนอยู่ เช่น สารหนู สตริกนิน ยานอนหลับ กรดน้ำส้ม เป็นต้น ตามท้องตลาดเรียกว่า เฮโรอีน เบอร์ 3 หรือเรียกว่า "ไอระเหย" ลักษณะจะมีสีอ่อน สีชมพู สีเหลือง และสีดินลูกรัง บรรจุในแคปซูล หรือใส่ในถุงพลาสติค เสพเข้าสู่ร่างกายโดยวิธีสูดอมควัน ดังนั้นเราจึงมักเรียกชื่อยาเหล่านี้ว่า "สิงห์อมควัน"

การออกฤทธิ์ของเฮโรอีน

เฮโรอีนเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายแล้วก็จะออกฤทธิ์ต่อร่างกายเช่นเดียวกับฝิ่น คือผู้เสพจะรู้สึกง่วงนอนและหลับสนิท มีผลต่อระบบประสาทส่วนกลาง โดยทำให้มีอาการเจ็บปวด อารมณ์เปลี่ยนแปลง ความรู้สึกสับสน ผู้ที่ติดเฮโรอีนแล้วร่างกายจะซูบซีด ผอมเหลือง ใบหน้าหมองคล้ำ เกียจคร้านไม่อยากทำงาน ทั้ง ๆ ที่ทราบว่าเฮโรอีนเป็นยาเสพติดที่มีอันตรายร้ายแรง แต่ก็มีประชาชนจำนวนไม่น้อยยังหลงตกเป็นทาสของยาเสพติดชนิดนี้อยู่

เราไม่ทราบว่าจำนวนผู้ที่ติดเฮโรอีนที่แน่นอนในบ้านเมืองของเรามีจำนวนเท่าไร แต่จากสถิติของสำนักงาน ปปส. พบว่า ทั่วประเทศมีผู้ติดเฮโรอีนและฝิ่นประมาณ 350,000 คน ติดฝิ่นเสีย 102,000 คน นอกนั้นเป็นผู้ติดเฮโรอีนก็ประมาณ 248,000 คน จำนวนนี้อาจจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามปีที่ผ่านมา จากข้อสังเกตก็จะพบว่าผู้เสพติดมักจะมีอายุน้อยลงเรื่อย ๆ ดังนั้นจึงเป็นการยากมากที่จะประมาณจำนวนผู้ที่ติดยาเสพติดได้ เพราะคนส่วนมากมักจะปฏิเสธ กลัวหรือละอายที่จะบอกว่าตัวเองติดยาเสพติดและเกรงว่าคนอื่นหรือผู้บังคับบัญชาจะทราบ และจะถูกไล่ออกจากงานจึงหลบซ่อนไปทำการบำบัดรักษาอยู่เป็นประจำ

ลักษณะของเฮโรอีนที่รู้จักมีตั้งแต่เบอร์ 3 ที่เรียกว่า "ไอระเหย" และเบอร์ 4 ก็บรรจุในหลอดพลาสติก เบอร์ 5 เรียกว่า "บิ๊ก" ราคาบิ๊กละ 150-200 บาท สำหรับเฮโรอีนเบอร์ 4 นั้นมักจะระบาดในหมู่นักเรียน นิสิต นักศึกษา ส่วนเฮโรอีนเบอร์ 5 นั้น จะระบาดในหมู่พระสงฆ์ ข้าราชการ และประชาชนทั่ว ๆ ไป

กรรมวิธีการผลิตเฮโรอีนโดยสังเขปมีดังนี้ ขั้นแรกนำเอาฝิ่นมาสกัด (สังเคราะห์) ให้เป็นผงสีขาวที่เรียกว่า มอร์ฟีน หลังจากนั้นก็เอามอร์ฟีนมาผสมกับกรดน้ำส้ม (อะซิติคแอซิด) กรดกำมะถัน กรดเกลือและสารหนู คือสกัดเอาแต่ความเมาของพิษสารหนูเท่านั้นมาผสม นอกจากนี้แล้วยังมีอีเทอร์ (ยาสลบ) โซดาคาบอเนต สติ้กนิน และแอลกอฮอล์ ส่วนแอลกอฮอล์นั้นใช้เพื่อที่จะช่วยฟอกให้เป็นสีขาว เราจะเห็นได้ว่าตัวยาส่วนผสมทำ "เฮโรอีน" ล้วนแต่เป็นตัวยาที่ทำลายระบบประสาท ทำลายเม็ดโลหิตขาวอย่างร้ายแรงเรียกว่าตายผ่อนส่งเลย พิษร้ายของตัวยาเหล่านี้ทำลายสมอง ไขข้อ และอวัยวะทุกส่วนของร่ายกาย นอกจากนี้ ผู้เสพสามารถพกพาเฮโรอีนสูบได้ทุกหนทุกแห่ง เพราะไม่มีกลิ่น บางรายใช้วิธีประหยัดคือซื้อมาผสมกับน้ำต้มฉีดวันละ 5-6 ครั้ง บางรายฉีดเข้ากล้ามจนผิวหนังพรุนไปหมด มีนักเรียนบางคนติดชนิดฉีด (ผงขาว) เล่าให้ฟังว่าระหว่างเดินอยู่บนทางเท้าเกิดอาการอยากสูบขึ้นมา เมื่อพบน้ำค้างอยู่ก้นถุงพลาสติกทนไม่ไหวจึงใช้เข็มฉีดยาดูดเอาน้ำในถุงพลาสติกมาผสมกับเฮโรอีน ฉีดเข้าเส้นเลือดเลยลองคิดดูซิว่าเสี่ยงตายขนาดไหน

คำขวัญต่อต้านยาเสพติด

สิ่งเสพติดเป็นภัยต่อชีวิต เป็นพิษต่อร่างกาย ใครหลงจนงมงาย จะต้องตายเพราะติดยา เฮโรอีน ฝิ่น ฺดุราทั้งกัญชา และมอร์ฟีน ผู้เสพและผู้กิน จะโผผินสู่อเวจี วันนี้แม้เป็นคน ก็จะตลให้เป็นผี ดังนั้นอย่าลองดีควรหลีกหนีให้ห่างไกล

4. **กัญชา** (Marihuana; *Cannabis sativa*)

กัญหา เป็นพืชล้มลุกชนิดหนึ่งที่ประชาชนรู้จักกันดี มาตั้งแต่สมัยโบราณ ปลูกง่ายและมีกระจายทั่วโลก และมีชื่อเรียกแตกต่างกันไปตามประเทศและแหล่งนั้น ๆ ลักษณะต้นของกัญชา ใบมนแฉกลึกไปทางก้านหลายแฉก คล้ายใบมันสำปะหลัง ดอกเขียว ช่อดอกตัวผู้และดอกตัวเมียอยู่ต่างต้นกัน ใบของกัญชาและดอกจะมีสารพิษชื่อ แคนนาบินอล (Cannabinol) ซึ่งมีฤทธิ์ต่อระบบจิตประสาทเป็นอย่างมาก กัญชายังใช้ปรุงยาหลายขนาด เช่น ทิงเจอร์ ยาแก้

ปวด แก้ท้องร่วง แก้โรคบิด และแก้สมองพิการ ความจริงแล้วกัญชาเป็นยาเสพติดให้โทษแก่ผู้เสพเป็นอย่างยิ่ง มันออกฤทธิ์หลายอย่าง เช่น กดประสาท กระตุ้นประสาท หลอนประสาท สารพิษแคนนาบินอลจะแทรกเข้าสายเลือดอย่างรวดเร็วทำให้กล้ามเนื้อต่าง ๆ ทำงานไม่ประสานกัน มือสั่น หัวใจเต้นเร็ว ถ้าสูบกัญชาไปนาน ๆ ก็จะเกิดผลต่อสมองอย่างเรื้อรัง ไม่อาจจะรักษาให้หายได้และจะทำให้สายตาแปรปรวนในการมองดูภาพ และจะเกิดภาพลวงตาขึ้น สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การเสพกัญชานั้นจะเป็นประตูนำไปสู่ยาเสพติดชนิดอื่น ๆ ได้ง่าย

พิษของกัญชา นอกจากกัญชาจะมีฤทธิ์อย่างกว้างขวางแล้ว ยังก่อให้เกิดพิษภัยกับอวัยวะต่าง ๆ ดังนี้

1. คนที่สูบกัญชาจะทำให้ความต้านทานของเชื้อโรคและโรคมะเร็งลดลง เพราะเชื้อโรคและโรคมะเร็งมีความสัมพันธ์กับเม็ดโลหิตขาว ซึ่งทางการแพทย์เรียกว่า ที-เซลล์ (T-Cell) ผู้ที่สูบกัญชามานานจะพบว่า ที-เซลล์ได้ทำหน้าที่ผิดปกติไป จึงไม่มีความต้านทานต่อเชื้อโรคที่เข้าสู่ร่างกายได้เท่าที่ควร นอกจากนี้ ยังมีสารอีกสารหนึ่งซึ่งเป็นน้ำมีสารเตตราไฮโดรแคนนาบินอล (THC) ซึ่งเป็นสารที่สกัดมาจากกัญชาผสมอยู่อย่างเข้มข้นเราเรียกกันว่า ลิควิด ฮาชิช (Liquid hashish) หรือ แฮชออยล์ (Hash oil) ใช้เพียง 2-3 หยด ๆ ลงในบุหรี่ กัญชาก็จะออกฤทธิ์ทันที สารสองอย่างนี้ออกฤทธิ์แรงมากกว่ายางกัญชา โดยเฉพาะแฮชออยล์นั้น แรงมากกว่า

2. การสูบกัญชานั้นมีผลกระทบต่อสมองอย่างถาวร และแน่นอนทำให้สมองเสื่อมก่อนวัย การศึกษาโดยฉีดเอาอากาศเข้าไปในสมอง และถ่ายภาพรังสีของสมอง ผลปรากฏว่า ผู้ที่สูบกัญชามีอาการเหี่ยวของสมอง เปลือกสมอง ถ้าหากสูบไปนานๆ อาการเหี่ยวก็จะเกิดขึ้นอย่างถาวร จากการตรวจศพก็พบว่า มีอาการเสื่อมของสมองจริง ๆ นอกจากนี้แล้วการสูบแบบเรื้อรัง ก็จะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ด้วยคือซึมไม่รู้จักควบคุมตนเอง สับสน วุ่นวายและไม่รู้ความจริงของสภาพสิ่งแวดล้อม

3. การสูบกัญชาจะเพิ่มอัตราเสี่ยงต่อการให้กำเนิดบุตรคือ บุตรที่กำเนิดมาจะพิการทางสมองและเกิดโรคกรรมพันธุ์ เนื่องจากโครโมโซมในเซลล์ลดจำนวนลง

4. การสูบกัญชาก็เหมือนการสูบบุหรี่ จะทำให้ปอดมีการเปลี่ยนแปลงเป็นโรคมะเร็งปอดง่ายขึ้นและจะเกิดการระคายเคืองต่อระบบทางเดินหายใจ หลอดลมอักเสบเรื้อรัง ขนอ่อนบนผิวในหลอดลมมีการเคลื่อนไหวช้าลง (Cilia) และพบมะเร็งปอดได้บ่อย ๆ กับคนที่สูบ

5. การสูบกัญชาอาจทำให้เกิดการเป็นหมันเพราะหมดสมรรถภาพทางเพศ ฤทธิ์ของกัญชาทำให้ฮอร์โมนเพศชายลดลงและความรู้สึกทางเพศก็ลดลงด้วย อย่างไรก็ตามผลที่เกิดขึ้นเช่นนี้อาจเป็นการเปลี่ยนแปลงชั่วคราว ผู้ที่เริ่มหัดสูบเมื่อเลิกแล้วสมรรถภาพทางเพศก็จะกลับกลายเป็นปกติได้ กัญชามีฤทธิ์และมีพิษคล้ายคลึงกับยาเสพติดอื่น ๆ ดังนั้นการสูบกัญชาจึงมีแต่ผลเสียนำความเสื่อมโทรมมาสู่ร่างกาย มีหลายประเทศได้มีการเรียกร้องให้ถือว่าการสูบกัญชาไม่ผิดกฎหมาย แต่แพทย์ก็ถือว่าเป็นสิ่งทำลายสุขภาพ และทำลายตนเองโดยทางอ้อม

กัญชาให้โทษแก่ผู้เสพคือ เป็นอันตรายต่อปอด สามารถทำให้เป็นมะเร็งอันเนื่องมาจากการเผาไหม้ของใบไม้ ทำให้เกิดอาการไอ และหลอดลมอักเสบ อาการของผู้ที่ติดกัญชาคือประสาทจะเปลี่ยนแปลง ระบบสมองจะทำงานช้าลง เกิดอาการภาพลวง สมองเสื่อม มีอาการซึมเศร้า พบแต่ความสิ้นหวัง และพยายามฆ่าตัวตาย

โทษของกัญชา

กัญชาเป็นยาเสพติดและมีอันตรายมากโดยสรุป ดังนี้

1. การสูบกัญชาตอนแรกจะปิดบังผลร้ายทั้งหมด ผู้สูบจะเพลิดเพลินกับความรู้สึกอบอุ่น จะไม่รู้สึกถึงความเสื่อมที่เกิดขึ้นกับจิตใจ และทางร่างกายของตนเอง

2. การสูบกัญชาติดต่อกันไปนานๆ จะนำไปสู่ความคิดในทางที่ผิด และความคิดนั้นจะเกิดความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะหลอกลวงให้ผู้อื่นสูบกัญชาไปด้วย

5. **พืชกระท่อม** (Mitragyna speciosa)

กระท่อมเป็นไม้ยืนต้นขนาดกลาง มีชื่อทางพฤกษศาสตร์ว่า มิตรายินา สปีซีโอซา (Mitragyna speciosa) อยู่ในตระกูลรูดิเอซีอี (Rudiaceae) เป็นต้นไม้เนื้อแข็ง ดอกกลมสีเหลืองมีเกสรรอบ ๆ คล้ายกับดอกกระถิน ลักษณะใบก็คล้ายใบกระดังงาหนาทึบ และมีสองชนิด คือ ก้านใบสีเขียวและก้านใบสีแดง ต้นกระท่อมชอบขึ้นในเขตอากาศร้อน พบได้ในประเทศแถบเอเชีย เช่น มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ นิวกีนี และประเทศไทย

กรรมการ ชาวไร่ ชาวนา และชาวชนบทที่ทำงานตากแดดตากฝนนิยมเสพ (เคี้ยวกิน) ใบกระท่อมโดยเคี้ยวให้ละเอียด แล้วก็กลืนกินกับน้ำชาร้อน ๆ ประมาณ 3-4 ชั่วโมง ใบกระท่อมก็จะออกฤทธิ์สารเสพติดที่มีอยู่ในใบกระท่อม ก็คือพวกสารอัลคาลอยด์ คล้าย ๆ กับโคเคนที่ได้สกัดมาจากต้นโคคา สารเหล่านี้จะออกฤทธิ์เพื่อกระตุ้นประสาท ผู้เสพใบกระท่อมจะมีความรู้สึกมึนชา มีอารมณ์หนักแน่นมีความเข้มแข็งบึกบึน อดทนทำงานไม่รู้สึกเหนื่อยหน่าย ขยันขันแข็งไม่ง่วงนอน สามารถทนแดดได้ จิตใจสงบ อยากจะอยู่คนเดียว ไม่ชอบติดต่อกับผู้

อื่น รู้สึกว่าตนเองจะมีความสุขมาก แต่ว่าเมื่อเสพแล้วติดต่อกันไปนาน ๆ ก็จะทำให้ร่างกายทรุดโทรมได้เหมือนกัน สาเหตุก็มาจากการทำงานหนักเกินไปและเวลาเดียวกันน้ำหนักตัวก็ลดลง เบื่ออาหาร ใจคอหงุดหงิด อารมณ์ฉุนเฉียว มีอาการกระวนกระวาย นอนไม่หลับ ผู้ที่ติดใบกระท่อมจะสังเกตได้จากผิวหนัง โดยเฉพาะบริเวณแก้มจะเป็นจุดดำ ริมฝีปากแห้ง ปัสสาวะบ่อยๆ อุจจาระมีสีดำเป็นก้อนเล็ก ๆ คล้ายกับขี้แพะ แพทย์แผนโบราณใช้ใบกระท่อมปรุงยาแก้ท้องร่วง แก้บิด แก้ปวดท้อง และระงับประสาท จึงมียาตำรับใบกระท่อมเกิดขึ้นโดยมียาตัวอื่นผสมกัน แต่ใช้ใบกระท่อมเป็นหลัก ใช้รับประทานแก้บิด และแก้ปวดท้องได้ดี

6. **ต้นโคเคนหรือโคเคอิน** (Cocaine)

โคเคนหรือโคเคอิน บางครั้งก็เรียกว่าโคคาเฉยๆ มี 2 ชนิดด้วยกัน จะมีขึ้นในแถบประเทศเปรู และโบลีเวีย ซึ่งมีอุณหภูมิขนาด 12-15 องศาเซลเซียส มีความชื้นดีตลอดเวลา ต้นสูงประมาณ 5 ฟุต ลักษณะใบรูปไข่ก้านหนึ่งก็มีอยู่ 7 ใบ ชาวอินเดียนแดงจะใช้ใบโคคาป้ายกับปูนหรือห่อขี้เถ้าของไม้บางชนิดเอามาเคี้ยวเหมือนกับคนไทย ใช้ใบพลูป้ายปูนเคี้ยวหมาก ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพื่อความสดชื่นและบรรเทาความหิวได้

โคเคน เป็นยาเสพติดประเภทกระตุ้นประสาทซึ่งสกัดมาจากใบโคคาหรือเรียกว่าโคเคนหรือโคเคอิน (Cocaine) เมื่อสกัดออกมาแล้วก็จะเป็นผงสีขาว รสขมแต่ไม่มีกลิ่น เวลาเสพบางคนก็ใช้ฉีดเข้าใต้ผิวหนังหรือใช้เหมือนกับยานัดถ์ก็ได้ โคเคนจะไปกระตุ้นประสาท ทำให้แจ่มใสร่าเริงหายอ่อนเพลีย เมื่อหมดฤทธิ์ยาก็จะมีอาการเศร้าซึมหลับไป บางครั้งก็หมดสติ ตัวสั่นหน้ามืดคล้ายกับจะเป็นลมเนื่องจากร่างกายได้รับการกระตุ้นมากเกินไป นี่คือโทษของยาเสพติด ซึ่งทำให้คนเป็นทาสของมันอย่างไม่รู้สึกตัว เมื่อติดแล้วไม่มีทางแก้ นอกจากทำจิตใจให้เข้มแข็งนั่นแหละจึงจะมีชัยชนะมันได้

7. **แอมเฟตามีน** (Amphetamine)

การระบาดของแอมเฟตามีน ปัจจุบันได้มีผู้ใช้ยาแอมเฟตามีนกันอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ขับรถสิบล้อ รถทัวร์ รถบัส ซึ่งเดินทางไกลในเวลากลางคืนจะใช้ยานี้กัน เพื่อจะให้ประสาทตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้แล้วพาร์ตเนอร์ตามบาร์หรือไนท์คลับ พนักงานอาบอบนวด ตลอดจนนักเรียนหรือนักศึกษาต้องท่องตำราอย่างหนัก ก็จะใช้ยาแอมเฟตามีนนี้เป็นยาแก้ง่วง หรือต้องการทำงานดึกดื่น เพื่อจะไม่ง่วงเช่นเดียวกัน

สำหรับในประเทศไทยเรียกชื่อยานี้ตามภาษาตลาดว่า ยาม้าหรือยาขยัน ยาเพิ่มกำลัง ยาแก้ง่วง ยาโด๊ป และม้าขาว เป็นต้น จนกระทั่งรัฐบาลไทย สมัยนายบรรหาร ศิลปอาชา

เป็นนายกรัฐมนตรี ปี พ.ศ. 2539 ได้เปลี่ยนชื่อ ยาม้า มาเป็น ยาบ้า นอกจากนี้แล้วแอมเฟตามีนยังมีชื่อต่างๆในทางการค้า เช่น เบนซีดรีน

แอมเฟตามีน (Amphetanine) เป็นยากระตุ้นประสาท บางทีเรียกว่า ยาม้า หรือยาขยัน ทำให้ผู้เสพรู้สึกไม่เหน็ดเหนื่อย ขยันทำงาน รู้สึกไม่ง่วง บางรายนำไปเสพเพื่อเป็นการลดความอ้วน หรือลดน้ำหนัก เป็นยาที่สร้างความเสื่อมโทรมและพิการให้สมองได้มาก

มีสารเด็กซีดินไอโซมิน มีโอเฟตามีน เป็นต้น ในปัจจุบันยังมียาสำเร็จรูปที่มีส่วนผสมของแอมเฟตามีนอีกหลายชนิด ในขณะนี้มีอยู่ทั้งหมดประมาณ 40 ชนิด ยาแอมเฟตามีนมีจำหน่ายทั้งเป็นเม็ด และแคปซูล มีสีสันต่าง ๆ กัน แต่ชนิดเม็ดให้ผลแรงกว่าชนิดอื่น

การออกฤทธิ์ของแอมเฟตามีน แอมเฟตามีนจัดอยู่ในกลุ่มยากระตุ้นประสาท มีฤทธิ์กระตุ้นระบบประสาทส่วนกลางและระบบประสาทส่วนปลาย มีผลทำให้เกิดการตื่นตัว หายง่วงนอน มีอารมณ์แจ่มใส มีความรู้สึกสบาย อาการเมื่อยล้าที่มีอยู่ก็จะลดน้อยลงไป มีความขยันขันแข็งในการทำงานมากขึ้น ดังนั้นชาวบ้านจึงขนานนามยา นี้ว่า "ยาขยันหรือยาม้า" นอกจากนี้แล้วแอมเฟตามีนยังทำให้หลอดโลหิตตีบเล็กลง ทำให้หัวใจเต้นเร็วขึ้น ความดันโลหิตสูง ใจสั่นมือสั่น ม่านในตาขยาย เหงื่อออก ปากแห้ง เบื่ออาหาร เนื่องจากยานี้ทำให้ความรู้สึกต่อกลิ่นและรสผิดไป การเผาผลาญในร่างกายก็สูงขึ้น และทำให้ระบบการย่อยอาหารทำงานลดน้อยลง

แอมเฟตามีน มีอยู่ด้วยกัน 3 ชนิด คือ D-Form, L-Form, DL-Form ทั้ง 3 ชนิดนี้ มีสูตรโครงสร้างทางเคมี ที่แตกต่างกันคือคุณสมบัติทางเคมีเท่านั้น ส่วนฤทธิ์ของยาที่มีต่อร่างกายก็แตกต่างกันเล็กน้อยกล่าวคือ ดี ฟอร์ม (D-Form) มีฤทธิ์ในการกระตุ้นทางสมองมากกว่า แอลฟอร์ม (L-Form) 3-4 เท่า แต่ฤทธิ์ที่มีต่อหัวใจและหลอดโลหิตนั้นมีน้อยกว่า การใช้แอมเฟตามีนเป็นยากระตุ้นประสาทนั้นส่วนมากจะใช้ในรูปเม็ธแอมเฟตามีน (Methamphetamine) มากกว่า เพราะการที่ใช้เม็ธแอมเฟตามีนเพียงเล็กน้อย ก็จะมีผลกระตุ้นสมองเพียงอย่างเดียวเท่านั้น มันจะไม่มีผลต่ออวัยวะส่วนอื่น นอกเสียจากว่าจะใช้มากจึงจะมีผลทำให้หัวใจเต้นแรงและเร็วขึ้น ความดันโลหิตสูง ด้วยเหตุนี้เอง คนจึงใช้เม็ธแอมเฟตามีน เพราะมันไปกระตุ้นสมองมากกว่าแอมเฟตามีน เม็ธแอมเฟตามีนถูกผลิตขึ้นมาในรูปของยาน้ำบรรจุหลอด และชนิดเม็ดก็มีด้วย แต่ชนิดเม็ดให้ผลแรงกว่าชนิดอื่นใดทั้งสิ้น

เม็ธแอมเฟตามีนชนิดเม็ดใช้รับประทาน หรือใช้ละลายน้ำแล้วฉีดเข้าเส้นเลือดก็ได้ วิธีนี้ได้ผลดีกว่าเพราะทำให้ยาออกฤทธิ์แรงและรวดเร็วกว่า นักเสพยาในประเทศสหรัฐอเมริกาเรียกยานี้ว่า "คริสตัล" (Crystal) บางทีก็เรียกว่า บอมบิต้า (Bombita) บ้าง เม็ธบ้าง (Meth) สปีดบ้าง (Speed) สาเหตุก็คงจะเป็นเพราะนักธุรกิจนิยมใช้ยาประเภทนี้กันเป็นส่วนมาก ดังนั้นพวกเสพมักจะเรียกชื่อสั้น ๆ เพราะเป็นที่รู้จักกันทั่วไป

คุณสมบัติที่เป็นพิษ

1. จะเกิดขึ้นทันทีทันใดจากการใช้ยาเกินขนาด จะมีอาการทางสมองปรากฏให้เห็น เช่น เวียนศีรษะ นอนไม่หลับ ตัวสั่น ตกใจง่าย ในเวลาเดียวกันประสาทตึงเครียด จิตสับสน โกรธง่าย กระวนกระวายเพ้อคลั่ง ประสาทหลอน ถ้าผู้ป่วยเป็นโรคจิตจะมีความรู้สึกอยากจะฆ่าตัวตาย หรือฆ่าผู้อื่น ส่วนอาการที่เกี่ยวกับการไหลเวียนของโลหิตที่ปรากฏให้เห็นได้แก่ ปวดศีรษะ หนาวสั่น มือเท้าซีดหน้าแดง อาเจียน มีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง มีอาการชัก หมดสติ มีหลักฐานผู้ที่ติดยาแอมเฟตามีนสองสามราย ตายเนื่องมาจากเส้นเลือดในสมองแตก หัวใจวาย และไข้สูงมาก

2. พิษจากการใช้ยาเป็นระยะเวลานาน การใช้ยาแอมเฟตามีนติดต่อกัน จะทำให้สมองและร่างกายถูกกระตุ้นอยู่เสมอ โดยไม่ได้รับการพักผ่อนเลย ร่างกายจะถูกฝืนให้ทำงานหนักอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดก็จะทำให้สุขภาพทรุดโทรม ทั้งร่างกายและจิตใจ และร่างกายก็ติดเชื้อโรคได้ง่าย โรคที่พบบ่อย ๆ ได้แก่ โรคตับอักเสบ ไตไม่ทำงาน และโรคเกี่ยวกับปอด เป็นต้น ตามที่ได้กล่าวมาแล้วการที่ใช้แอมเฟตามีนเป็นระยะเวลานาน ๆ ก็จะเกิดอาการประสาทหลอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนขับรถเวลามีอาการประสาทหลอนจะรู้สึกเหมือนกับว่ามีผู้หนึ่งกำลังติดตามมาจะจับตัวเขา จึงจำเป็นจะต้องขับรถเร็วเพื่อจะหนีเอาตัวรอด บางครั้งจึงเกิดอุบัติเหตุถึงแก่ชีวิต เพราะขับรถเร็วเกินไปจะทำให้หน้ามืดทันที ก่อให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น ทำให้คนเป็นจำนวนมากต้องเสียชีวิตไป เนื่องจากคนขับใช้ยาเสพติด

8. **แอล.เอส.ดี.** (L.S.D.: Lysergic acid diethylamide)

แอล.เอส.ดี เป็นสารสังเคราะห์ไม่ได้เกิดจากธรรมชาติเหมือนอย่างฝิ่นหรือกัญชา แต่มีผู้สังเคราะห์ขึ้นในปี ค.ศ.1938 โดยได้มาจากเชื้อรา Ergot ที่ขึ้นอยู่บนข้าวไรย์หรือข้าวสาลี ตอนแรก A.Stoll แห่งบริษัท แซนด็อซ (Sandos) ได้ทำการแยกสารอีกตัวหนึ่งออกจากสารอีกชนิดหนึ่งได้เรียกสารชนิดนี้ว่า ไลเซอร์จิคแอซิด (Lysergic acid) และ A.Stoll ก็มีเพื่อนร่วมงานของเขา อีกคนหนึ่งชื่อ ฮอฟแมน (A.Hofman) ฮอฟแมนก็เลยทำการสังเคราะห์ ลักษณะโมเลกุล

ของไลเซอร์จิคแอซิดและไดเอธีลาไมด์ (Lysergic acid and Diethylamide) ขึ้นมาโดยไม่ต้องอาศัยเชื้อราอีกต่อไป ต่อมาก็เรียกกันว่า แอล.เอส.ดี ซึ่งรู้จักกันทั่วไปในวงการยาเสพติด ถึงแม้ว่าฮอฟแมนจะแยกมันออกมาได้ก็ตาม ก็ยังไม่ทราบว่าจะให้ประโยชน์หรือให้โทษต่อบุคคลที่จะเสพ จนกระทั่งในบ่ายวันศุกร์ที่ 19 เมษายน ค.ศ.1943 ฮอฟแมนก็เกิดอาการวิงเวียนศีรษะและตาลาย เขารู้ว่าแสงแดดวันนี้ทำไมมันเจิดจ้ากว่าเดิม และมีประกายสีต่าง ๆ เป็นสีประหลาดผิดปกติ หลังจากนั้นอีกไม่นาน เขาก็รู้สึกกระปรี้กระเปร่าอย่างประหลาดอีกเช่นกัน เขาก็เริ่มสงสัยว่า แอล.เอส.ดี ที่เขาได้แยกออกมานั้นจะเป็นสาเหตุหรือเปล่า อีก 3 วันต่อมาเขาก็ได้ทดลองกลืนแอล.เอส.ดี. อีกครั้งหนึ่ง การทดลองครั้งนั้นเขาได้ใช้ แอล.เอส.ดี. 0.25 ไมโครกรัม ภายใน 45 นาที ยาก็ออกฤทธิ์ทำให้เขาเกิดอาการประสาทหลอนได้

แอล.เอส.ดี เป็นสารที่ทำให้เกิดอารมณ์เคลิบเคลิ้มสบายใจ ทำให้หัวใจเต้นแรงและระบบประสาทแปรปรวนไปดูราวกับว่าวัตถุต่าง ๆ นั้นเคลื่อนไหวได้ ผู้เสพจะเกิดมีความเชื่อมั่นในตนเองอย่างประหลาด และความคิดของเขาก็จะเป็นไปในทางที่ผิดอยู่เสมอ เมื่อผู้เสพอยู่ในที่สูงเขาก็คิดว่าเขาสามารถจะบินได้เหมือนกับนก และเหาะได้เหมือนกับซูปเปอร์แมน เขาคือวีรบุรุษผู้กล้าหาญสามารถต่อสู้ได้แม้กระทั่งสิงห์โต และเสือ แอล.เอส.ดี. เป็นยาเสพติดสังเคราะห์ และผลิตในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา มีอยู่หลายชนิดคือ ชนิดน้ำ ชนิดผง และชนิดเม็ด บางทีก็เป็นแคปซูลเป็นก้อนคล้ายน้ำตาลก็มี ไม่มีสี ไม่มีรส ไม่มีกลิ่นใด ๆ ทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าจะออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทส่วนกลางได้อย่างรวดเร็วก็ตาม ชนิดที่เป็นผงก็ได้เรียกชื่อต่าง ๆ กัน เช่น ปีรามิด หยด ทิพย์ หน้าต่างสวรรค์ ส่วนที่เป็นเม็ดก็เม็ดเล็กมาก สามารถกลืนกินได้อย่างสบาย ไม่ควรจะเรียกว่าเม็ดยาด้วยซ้ำไป เพราะมันเป็นเพียงสะเก็ดเล็ก ๆ เท่านั้น โดยทั่วไปแล้วมีผู้ให้สมญา แอล.เอส.ดี. ว่าชวนฝันเพราะฤทธิ์ของมันทำให้เกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาด และเคลิบเคลิ้มเหมือนฝันทำให้สภาพสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ได้มีการสัมภาษณ์ชายหนุ่มหญิงสาวที่เสพ แอล.เอส.ดี ในขณะที่พวกเขากำลังนั่งชมดนตรีที่มีเสียงดัง ๆ พวกเขาบอกว่า เขามีความรู้สึกจากเสียงดนตรีที่ออกมาจากเครื่องดนตรีแต่ละชิ้นนั้น ดูเหมือนว่าได้สัมผัสแตะต้องและได้เห็นเสียงดนตรีด้วย ถ้าพวกเขาอยู่กลางแจ้งเขาก็จะเห็นต้นไม้ ก้อนหิน หรือสิ่งอื่น ๆ กำลังเคลื่อนไหวไปมา หรือร้องรำทำเพลงกันอยู่ บางคนถึงกับเชื่อว่าได้เห็นได้สัมผัสจริง ๆ

การออกฤทธิ์ที่แปลกไปอีกอย่างหนึ่งของ แอล.เอส.ดี ก็คือกระตุ้นให้ผู้เสพเจริญอาหาร หรือเบื่ออาหารก็ได้ บางครั้งก็ดูเหมือนว่าจะเพิ่มพลัง อย่างไรก็ตาม อาการต่างๆ จะ

ค่อยปรากฏขึ้นทีละน้อย ๆ อย่างเห็นได้ชัด เช่น คันยิบๆ ที่ฝ่ามือและฝ่าเท้า และรู้สึกชา บางครั้งก็อาเจียน หน้าแดง ขนลุกซู่ซ่า ม่านตาขยาย หัวใจเต้นเร็วขึ้น อุณหภูมิของร่างกายสูง ความดันโลหิตก็สูง และระดับน้ำตาลในเส้นเลือดก็สูงขึ้นคนที่เสพแอล.เอส.ดี จะมีความรู้สึกว่าตนเองกำลังฝันอยู่ ทั้งฝันดีและฝันร้ายคือเคลิบเคลิ้มไปตามฤทธิ์ของยา เมื่อฝันดีก็จะไม่มีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้น แต่เมื่อผู้เสพเกิดฝันร้ายขึ้นมา ก็อาจจะกระทำชั่วร้ายได้หลายอย่าง เช่น ฆ่าตัวตาย หรือเป็นฆาตกรฆ่าคนอื่นตายก็ได้ เพราะฤทธิ์ของแอล.เอส.ดี ได้ทำลายชีวิตของคนมามากต่อมาก มีผู้เสพคนหนึ่งเกิดความบ้าขึ้นมาได้แทงแม่ยายของตนถึง 108 แผล ก็เพราะฤทธิ์ของแอล.เอส.ดี ที่ทำให้สติของเขาฟั่นเฟือนไป

9. **สารไอระเหย** (Inhalants; Volatile Solvents)

ในปัจจุบันมีผู้ติดยาได้หันไปหายาตัวอื่นที่ราคาถูกกว่า และหาซื้อได้ง่ายกว่ามาทดแทนผงขาวนั่นก็คือ "สารไอระเหย" ประเภทสารไอระเหยที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันมีหลายชนิด เช่น น้ำมันเบนซิน ทินเนอร์ผสมสี น้ำมันไฟแช็ก น้ำมันก๊าด น้ำมันแล็คเกอร์ น้ำมันขัดเงา กาวชนิดต่าง ๆ น้ำยาทาเล็บ ตลอดจนสเปรย์ชนิดต่าง ๆ เป็นต้น ผู้ที่ใช้สารไอระเหยเหล่านี้ หารู้ไม่ว่าหนีเสือปะจระเข้ เพราะสารเสพติดแบบใหม่นี้มีพิษร้ายแรงมากกว่าเฮโรอีนหลายสิบเท่า ถึงแม้ว่าเฮโรอีนจะทำให้สุขภาพทรุดโทรมก็จริง แต่ก็ไม่ได้ทิ้งความพิการอย่างถาวรไว้ ให้แก่อวัยวะใดๆ ในร่างกายและถ้าหากเลิกเสพ พักฟื้นไม่นานสุขภาพก็จะแข็งแรงกลับสู่สภาพปกติได้ แต่ "สารไอระเหย" นี้ถ้าหากเสพติดและติดเป็นเวลานานๆ ก็จะทำให้ร่ายกายเกิดพยาธิสภาพที่ถาวรเป็นความพิการที่ไม่สามารถจะแก้ไขให้กลับคืนสู่สภาพปกติได้ เช่น มะเร็งในเม็ดเลือด สมองพิการ ตับพิการ และสิ่งที่ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ พิการทางพันธุกรรมด้วย กล่าวคือ พิษของสารไอระเหยไปทำให้โครโมโซม ซึ่งเป็นตัวถ่ายทอดกรรมพันธุ์ไปสู่ลูกหลานผิดปกติ และยังกระทบกระเทือนถึงความมั่นคงของประเทศชาติอีกด้วย

นักโทษทั้งหลายที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินให้จำคุกในความผิดเกี่ยวกับติดยาเสพติด เมื่ออยู่ในคุกผงขาวก็ยิ่งหายาก และราคาก็ยิ่งแพงขึ้นไม่มีทางแก้ไข นอกจากนักโทษเหล่านี้จะแย่งกันไปทำงานแผนกช่างไม้ ช่างทาสีช่าง ซ่อมเครื่องยนต์ เพราะจะได้มีโอกาสใกล้ชิดกับน้ำมันระเหย ด้วยเหตุนี้แหละพวกนักโทษทั้งหลายจึงหันกลับมาใช้สารไอระเหยแทนยาเสพติดกัน เพราะมันหาง่ายและสะดวกในการใช้ด้วย

สารไอระเหยพวกนี้ เมื่อสูดดมเข้าไปในปอดก็จะถูกดูดซึมเข้าไปในเส้นเลือดอย่างรวดเร็ว เลือดก็จะไหลเวียนไปสู่อวัยวะต่างๆ และส่วนต่างๆ ของร่างกาย มันก็จะออกฤทธิ์

ด้วยการกดสมองส่วนกลางและทำให้ระบบประสาทในสมองมึนงง ดังนั้นพอสูดดมไม่กี่นาทีก็จะเริ่มอาการเมา ลักษณะของคนเมาสารไอระเหยนั้นก็คล้ายกับคนเมาเหล้าคือเวียนศีรษะ ตาพร่า เวลาดูอะไรจะเพ่งจ้องเหมือนตาขวาง ลิ้นไก่จะหด เดินโซเซ ง่วงซึม ซึ่งอาจจะทำให้เกิดพฤติกรรมที่อุกอาจขึ้นมาได้เพราะว่าสติไม่ปกติ มีเสียงแว่วที่หู ภาพหลอน ประสาทหลอน ความคิดก็คิดไปในทางที่ผิด ถ้าหากสูดดมต่อไปก็จะค่อยหมดสติ ถึงขั้นโคม่า และตายได้ สาเหตุที่ตายนั้นส่วนมากก็เนื่องมาจากสูดดมจนเกินขนาดพิษของสารไอระเหยไปกดสมองส่วนกลาง โดยเฉพาะกดศูนย์การควบคุมการหายใจทำให้หยุดการหายใจ หัวใจเต้นเร็วไม่เป็นจังหวะ และในที่สุดหัวใจก็หยุดเต้น ตายด้วยโรคหัวใจวาย

พิษของ "สารไอระเหย" ที่มีต่อร่างกาย

หากเสพเป็นเวลานาน ๆ ก็จะเกิดพิษภัยต่อร่างกายได้ 2 ระยะคือ

1. พิษระยะเฉียบพลัน เช่น มักจะตายเนื่องจากการใช้ยาเกินขนาด เพราะมันไปกดศูนย์การหายใจหลังจากการสูดดมก็จะมีอาการเวียนศีรษะ อ่อนเพลีย ใจคอหงุดหงิด ปวดหัว คลื่นไส้ อาเจียนมีเลือด สมองบวม ปอดบวม กระเพาะอาหารอักเสบ ออกซิเจนไม่สามารถซึมผ่านผนังถุงลมในปอดได้ เพราะมีก๊าซฟรีออนขวางอยู่

2. พิษระยะเรื้อรัง คือไปกดกระดูกทั่วตัว พอกดไขกระดูกนาน ๆ ก็จะเกิดเป็นมะเร็งในเม็ดโลหิตขาว ไปทำลายโครโมโซม ซึ่งมีหน้าที่ถ่ายทอดพันธุกรรม สมองก็จะพิการแบบถาวร ทำลายระบบปัสสาวะ ปัสสาวะเป็นเลือดเป็นหนองไข่ขาว ปวดท้อง เบื่ออาหาร ตับพิการ ตับโต กล้ามเนื้ออ่อนแรง จะเป็นมะเร็งที่ปอดและที่ตับ สิ่งที่สำคัญยิ่งคือ พิษระยะเรื้อรัง อาจจะไม่เกิดขึ้นทันทีหลังจากหยุดเสพไปแล้วตั้งหลาย ๆ ปี แต่ก็อย่าเพิ่งสังวรเพราะวงการแพทย์ในปัจจุบันยังไม่มียา หรือไม่มีวิธีใดจะรักษาเยียวยาให้หายคืนเป็นปกติได้ นอกจากจะรักษาตามอาการเท่านั้น

อย่างไรก็ตามผู้ที่เสพสารไอระเหย ก็ถือว่าเป็นผู้ล่วงละเมิดต่อพระราชกำหนดการป้องกันการใช้สารไอระเหย ปีพุทธศักราช 2533

10. **คาเฟอิน** (Caffeine)

เครื่องดื่มประจำชาติที่มีคาเฟอินได้แก่ ชา,กาแฟ,และโคล่า รวมไปถึงช็อกโกเลตด้วย คาเฟอินมีผลต่อร่างกายหลายอย่าง เริ่มตั้งแต่กระตุ้นประสาทจนกระทั่งถึงอัมพาต คาเฟอินทำให้กระเพาะอาหารและกระเพาะปัสสาวะระคายเคือง นอกจากนี้ยังมีผลต่อระบบน้ำย่อยต่าง ๆ ด้วย และมันก็ยังทำลายโครโมโซม และเซลล์อื่น ๆ อีกมาก

ชา กาแฟ เป็นเครื่องดื่มที่นิยมกันในปัจจุบัน หากดื่มเป็นนิสัย ทำให้เกิดการเสพติดได้ หากผู้ที่ดื่มจนเคยชินแล้ว ไม่ได้ดื่มจะรู้สึกง่วงนอน หงุดหงิด อารมณ์ไม่ดี กาแฟมีสารที่กระตุ้นประสาท คือ คาเฟอิน ซึ่งเป็นสิ่งเสพติด กระตุ้นประสาทชนิดหนึ่ง

โรคที่มีปัญหาเกี่ยวกับคาเฟอิน คือ ทำให้ท้องเดิน และท้องผูกก็ตามมา อาการปวดศีรษะมากก็จะพบได้กับบุคคลที่ใช้คาเฟอิน หลังจากเลิกใช้คาเฟอิน 1-2 สัปดาห์ อาการปวดศีรษะก็จะดีขึ้น นอกจากนี้ ยังมีรายงานว่า คาเฟอินทำลายโครโมโซม และไปทำลายโครโมโซมในรังไข่ และตัวสเปอร์มด้วย รวมทั้งโครโมโซมที่กำลังเป็นตัวอ่อนในระหว่างการตั้งครรภ์

11. **บุหรี่** (Cigarettes)

บุหรี่เป็นยาเสพติดอีกชนิดหนึ่ง แม้มีพิษแต่น้อยแต่สะสมพิษทำลายสุขภาพในระยะยาว ผู้สูบบุหรี่จะหายใจเอาควันบุหรี่เข้าไปในปอดทีละน้อย ปอดและถุงลมจะดูดรับเอาสารในควันบุหรี่ สารนั้นจะกระจายเข้าไปในกระแสเลือดไปสู่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ปอด หัวใจ สมอง กระเพาะอาหาร เป็นต้น ทำให้อวัยวะเหล่านั้นต้องทำงานหนักมากขึ้น ผู้สูบบุหรี่ส่วนใหญ่มักจะป่วยด้วยโรคที่ไม่มีเชื้อที่อวัยวะดังกล่าว ยิ่งนานวันเข้าจะป่วยเป็นโรคเรื้อรังต่าง ๆ เช่น โรคถุงลมโป่งพอง โรคมะเร็งปอด โรคเส้นเลือดหัวใจตีบตัน โรคเส้นเลือดในสมองโรคมะเร็งในช่องปากและหลอดอาหาร เป็นต้น

ควันบุหรี่มีสารพิษ 6 ประเภท ที่เป็นอันตรายกับร่างกาย (อุไรวัณณ์ คชาชีวะ, 2531 : 37) ได้แก่

1. นิโคติน เป็นสารเสพติดออกฤทธิ์เป็นทั้งตัวกระตุ้นและตัวกดประสาทสมองส่วนกลาง โดยสารนิโคตินร้อยละ 95 จะจับที่ปอด ริมฝีปาก และบางส่วนจะดูดซึมเข้ากระแสเลือด มีผลให้ต่อมหมวกไต หลั่งสารอีพิเนฟรินออกมาก ทำให้ความดันเลือดสูง หัวใจเต้นเร็ว หลอดเลือดหดตัว เพิ่มไขมันในเส้นเลือด ด้วยเหตุนี้พระราชบัญญัติควบคุมการผลิตบุหรี่ จึงได้กำหนดค่ามาตรฐานสากลให้บุหรี่ 1 มวน มีสารนิโคติน 1 มิลลิกรัม แต่ในขณะเดียวกัน บุหรี่บางยี่ห้อ 1 มวน มีสารนิโคติน 1.5-2.6 มิลลิกรัม และบุหรี่ก้นกรองก็ไม่สามารถลดปริมาณสารนิโคตินลงได้

2. ทาร์ สารคล้ายน้ำมันดิบ เป็นสารหลายชนิดเกาะติดกันเป็นสีน้ำตาล และเป็นสารก่อให้เกิดโรคมะเร็ง เช่น มะเร็งปอด กล่องเสียง หลอดลม หลอดอาหาร ไต กระเพาะปัสสาวะ และอื่นๆ ทาร์ร้อยละ 50 จะจับอยู่ที่ปอด ทำให้ระคายเคือง ไอเรื้อรัง มีเสมหะ ผู้สูบ

บุหรี่ 1 มวน จะได้รับน้ำมันทาร์ 30 มิลลิกรัม ขณะที่บุหรี่ไทยมีน้ำมันทาร์มวนละ 25-34 มิลลิกรัม ทั้งๆ ที่มาตรฐานสากลกำหนดให้มีน้ำมันทาร์ได้มวนละ 1 มิลลิกรัม

3. ก๊าซคาร์บอนมอน็อกไซด์

เป็นก๊าซพิษที่รวมกับเม็ดเลือดแดงได้ ทำให้เม็ดเลือดแดงไม่สามารถจับออกซิเจนได้มากเท่าเวลาปกติ ทำให้ร่างกายขาดออกซิเจนเกิดอาการมึนงง สมองสั่งการติดสินใจได้ช้าเหนื่อยง่าย เป็นสาเหตุที่สำคัญของโรคหัวใจ ตามมาตรฐานถ้ามีคาร์บอนมอน็อกไซด์ในเลือดสูงถึงร้อยละ 30 ก็เป็นอันตรายกับร่างกาย ถ้ามีปริมาณร้อยละ 60 จะทำให้เสียชีวิตได้

4. ก๊าซไฮโดรเจนไซยาไนด์

เป็นก๊าซพิษที่ทำลายเยื่อผิวหลอดลมส่วนต้น กระตุ้นการหลั่งน้ำเมือก ยับยั้งการทำงานของหลอดลม จนเป็นเหตุให้เชื้อโรค สิ่งสกปรกและสิ่งแปลกปลอมต่างๆ ตกติดค้างในหลอดลม หลอดลมอักเสบเป็นแผลเกิดโรคหลอดลมอักเสบเรื้อรัง ไอเรื้อรัง มีเสมหะมากในเวลาตื่นนอนทุกเช้า

5. ก๊าซไนโตรเจนอ๊อกไซด์

เป็นก๊าซพิษที่ทำลายเยื่อบุหลอดลมส่วนปลายและถุงลม ทำให้ผนังถุงลมบางโป่งพอง ถุงลมเล็ก ๆ หลายอันแตกรวมกันกลายเป็นถุงลมใหญ่และมีจำนวนน้อยลง เกิดโรคถุงลมโป่งพองมีถุงลมใหญ่พองออกคล้ายลูกโป่งและจะไปกดเยื่อปอดส่วนดีส่วนอื่น ทำให้ร่างกายได้รับออกซิเจนน้อยลง เกิดอาการขาดออกซิเจน อาการแน่นหน้าอก หายใจสั้น ๆ ไอเรื้อรัง และหอบเหนื่อยได้ง่าย โรคถุงลมโป่งพองมักเกิดพร้อมกันกับโรคหลอดลมอักเสบเรื้อรังดังกล่าวในข้างต้นแล้ว

6. สารระคายอื่น ๆ เช่น แอมโมเนีย อัลดีไฮด์ ฟีนอลและคีโตน เป็นต้น เป็นสาเหตุร่วมทำให้เกิดโรคหลอดลมอักเสบ ทำลายการป้องกันระบบทางเดินหายใจ เป็นสาเหตุให้เกิดโรคร้ายตามมา

เนื่องจากบุหรี่เป็นสารเสพติดที่สังคมยอมรับ ทุกสังคมมีคนสูบบุหรี่ทุกชนชั้น จนบุหรี่กลายเป็นยาสังคม โดยเฉพาะเมื่อคนพบปะทักทายกันจะใช้บุหรี่แจกให้กันเป็นการทักทาย และในยามว่างจากงานหรือเคร่งเครียด คนบางคนจะสูบบุหรี่เพื่อระบายอารมณ์หรือพักผ่อน ในครอบครัว และที่ทำงานทุกแห่งจะมีคนสูบบุหรี่ จึงเป็นเหตุให้คนรุ่นใหม่หันมาสูบบุหรี่เพิ่มจำนวนมากขึ้น เพราะอยากทดลอง ต้องการเอาอย่างกัน ต้องการเข้ากลุ่มเพื่อนฝูง นักเรียนและเด็ก

วัยรุ่นสูบบุหรี่เพื่อแสดงว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่แล้ว สามารถทำอะไรต่อมิอะไรได้ตามใจชอบ นอกจากนี้บุหรี่ยังเป็นสารเสพติดที่ถูกกฎหมาย สามารถหาซื้อได้ง่าย มีการโฆษณาจำหน่ายบุหรี่กันอย่างเปิดเผย ด้วยเหตุดังกล่าวในปี พ.ศ. 2529 มีคนไทยทุกกลุ่มอายุ จำนวน 10,316,910 คน สูบบุหรี่ และในปี พ.ศ. 2534 เยาวชนกลุ่มอายุ 15-19 ปี และ 20-24 ปี สูบบุหรี่เพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 12.2 และ 28.3 ตามลำดับ ผู้ติดบุหรี่ร้อยละ 80 เริ่มติดบุหรี่ก่อนมีอายุครบ 20 ปี (กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข, 2537:1) เมื่อแก่ตัวขึ้นจะเป็นผู้ป่วยโรคถุงลมโป่งพอง โรคมะเร็งปอด โรคหัวใจ เป็นจำนวนมากและเป็นภาระของตัวเอง ครอบครัวและสังคม

จะเห็นได้ว่า กลุ่มเยาวชนหนุ่มสาวสูบบุหรี่มีอัตราเพิ่มมากขึ้น นอกจากจะเป็นอันตรายกับตัวเยาวชนและผู้ใกล้ชิดยังไม่พอ บุหรี่ยังเป็นสื่อไปสู่ยาเสพติดร้ายแรงอื่นๆ เนื่องจากการสูบบุหรี่เป็นพฤติกรรมรวมกลุ่ม เกิดสังคมอย่างหนึ่งขึ้น มีการสังสันทน์ เพลิดเพลินอารมณ์ในวงบุหรี่ บุหรี่จะเป็นบันไดขั้นแรกที่จะให้ผู้เสพได้ขึ้นบันไดขั้นที่ 2 ได้ทดลองเสพยาเสพติดที่แรงขึ้น เช่น กัญชา เหล้า และยาบ้า เป็นต้น เมื่อได้เสพกัญชาหรือเหล้าแล้ว จะทำให้สติของผู้เสพเสียไป สามารถก้าวขึ้นบันไดขั้นที่ 3 ไปทดลองเสพยาเสพติดชนิดร้ายแรงอื่นๆ เช่น ยาม้า เฮโรอีน มอร์ฟีน หรือทำการอะไรก็ได้ ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ เป็นการระบาดของบุหรี่ไปสู่ยาเสพติดร้ายแรงอื่นๆ โดยทั่วไป แต่ยังมีข้อยกเว้นสำหรับบางคนที่เดินทางลัด ฉะนั้นครอบครัวและสังคมต้องหาทางแก้ปัญหาการสูบบุหรี่ เพื่อตัดไฟต้นลมก่อนที่จะไปสู่ปัญหายาเสพติดชนิดร้ายแรงอื่นๆ ต่อไปอีก